

tid efter den kolde krigs ophør er helt nødvendig for Danmarks internationale ansvar og sikkerhedspolitik. Også her kan Danmark nu placere sig på en ny og på en fremadrettet vej.

Mit udgangspunkt er egentlig enkelt: Uanset om vi taler om FN's fremtid, om NATO's fremtid, om Europas fremtid, om Danmarks fremtid, handler det om politiske valg. Det handler om beslutninger. Hvor skal vi hen? Hvad skal vi bruge vores organisationer til? Hvad er vores vision? Hvordan sikrer vi humanismen, menneskeligheden inden for vores lands grænser og over grænserne? Hvordan sikrer vi, at ansvaret er klart for enhver? Det er jo forudsætningen for, at mennesker kan se en mening med det hele.

Amsterdamtraktaten trådte i kraft den 1. maj. Vi står nu med et grundlag, hvor vi på en helt anden måde kan sætte praktisk indhold på det, nogle har frygtet og andre har talt begejstret om: den politiske union.

For mig er det meget konkret. Udgangspunktet for Amsterdamtraktaten er den europæiske virkelighed, vi kender i 1999. Det er Amsterdamtraktatens principper, som tegner rammen for ØMU'en, for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, for samarbejdet om flygtninge- og indvandrerpolitikken, og det er med Amsterdamtraktaten på bordet, at vi nu forhandler med de ti central- og østeuropæiske lande, der om ikke så mange år bliver medlemmer af EU.

Med enighed om Amsterdamtraktaten fik vi sat skub i udviklingen. Vi fik vedtaget »Dagsorden 2000«. Vi har fået tilpasset EU's budget og politikker, så der er plads til det nye. Nu skal vi have klarlagt institutionstilpasningen, og det vil vi gøre.

Jeg synes, vi hermed har fået en klar demonstration af, at EU nu har et grundlag for at give et ordentligt og reelt svar på alle de problemer, som millionvis af mennesker er beskæftiget med og optaget af i deres liv og i deres dagligdag.

For Danmarks vedkommende ved vi alle, at vi ikke er med i euroen. Vi er ikke med i det europæiske forsvar. Vi er ikke med i det europæiske rets- og flygtningesamarbejde inden for søjle 1, som det hedder. Det har den danske befolkning bestemt, og det har regeringen og jeg selv naturligvis den allerstørste respekt for. Og lad mig for god ordens skyld gentage – for det er åbenbart nødvendigt – at det kun er den danske befolkning, som kan ændre forbeholdene.

Men de danske forbehold forhindrer jo ikke, at vi diskuterer, at vi drøfter emnerne på den europæiske dagsorden. Det ville faktisk være direkte uansvarligt af regeringen, hvis vi vendte ryggen til virkeligheden. Derfor vil Danmark naturligvis med fuld respekt for forbeholdene arbejde for, at det europæiske samarbejde fortsat bevæger sig i den rigtige retning. Vi vil debattere, vi vil diskutere, vi vil forhandle åbent og direkte om Europas fremtid, som jo også er vores fremtid.

Når det kommer til euroen, har regeringen allerede gjort en indsats for at få gang i debatten, og mere oplysningsmateriale vil følge om kort tid.

Jeg vil gerne understrege, at efter vores opfattelse handler ØMU'en om meget mere end valutateknik. Perspektivet er meget større. ØMU'en er ikke bare en ny, stærk valuta, der konkurrerer med dollaren. Selve euroregionen tegner nu også til at blive den eneste region i verden, hvor man kombinerer en fælles valuta med en stærk indsats for beskæftigelsen, for miljøet, for sikring af menneskerettigheder og ordentlig behandling af minoriteterne sammen med en kamp for de grundlæggende velfærdsprincipper. Der findes ikke noget andet sted i verden, hvor vi har det sammenfald af interesser, af værdier, som er så tæt på vores, som tilfældet er her.

I det større perspektiv ser vi i virkeligheden også denne nye, stærke valutazone som en international aktør, der taler tydeligt og stærkt om at undgå social dumping, som vil tale miljøens stærkere i Verdenshandelsorganisationen og i andre internationale fora, som vil tale om sociale og menneskelige mindstekrav, som vil tale om respekt for faglige rettigheder, som vil vise handlekraft over for internationale finanskriser skabt af spekulanter – et globalt svar på den globale udfordring.

Sådan er det ikke endnu, men sådan kan det blive, hvis vi beslutter os for det. Derfor finder vi også, at vi bør overveje dansk medlemskab af ØMU'en.

Den aktive linje, vi har ført i udenrigspolitikken i det forløbne år og i alle årene, har også sit spejl i dansk indenrigspolitik. At sikre en stabil økonomisk fremgang i Danmark er ikke et mål i sig selv, men det er den grundlæggende forudsætning for, at vi kan gøre alt det, vi vil gøre som politikere, som regering. Det er selve fundamentet.